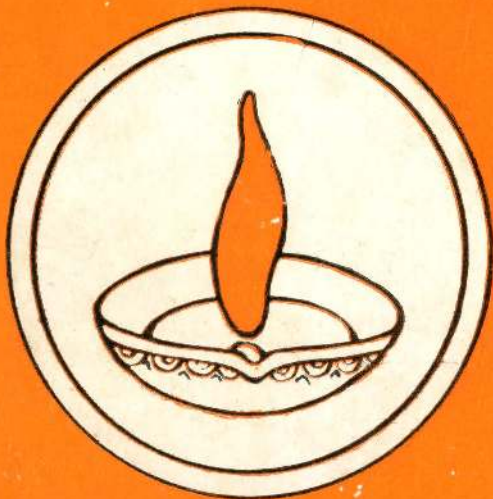

ஆத்மசாந்திப் பாடல்கள்

சென்னை சுவாமிநாதர் கருணைநாயகம்
நினைவுக் குழு,
சுவாமிநாதர் கோயில்,
கைதடி.

உ

1951 பதிப்பு

ஆத்ம சாந்திப் பாடல்கள்

1951 பதிப்பு

முதற்பதிப்பு 1987

பெரிய வகை
நகல் பாய

மீண்டும் ரூப 12-50

பதிப்புரை

“ஆத்ம சாந்திப் பாடல்கள்” என்னும் இந் நூல் சமயகுரவர் நால்வரது தேவார, திருவாசகங்கள் திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமுலர் திருமந்திரம், பட்டணத்தார், நக்கீர தேவ நாயனார் பாடல்கள், திருப்பராணம், திருப்புக்ழ ஆகியனவற்றிலிருந்து பாராயணத்தின் பொருட்டுத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

இந் நூலிலுள்ள பாடல்கள் யாவும் தினசரி பாரயணஞ் செய்வதற்கு ஏற்றவை. ஆயினும் மனதிற்குச் சாந்தியை அளிக்கக் கூடியனவாகிய பாடல்கள் அதிகம் இந் நூலில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளமையினால் மரணக்கிரமங்களின் போதும் பற்பல கஷ்டங்களுக்குட்பட்டு வருந்துங் காலங்களிலும் பாராயணஞ் செய்து பயனடைவதற்கு இந் நூல் மிகவும் உபயோகமாகும்.

தேவார, திருவாசகம் ஆகிய பாடல்கள் முழுமையையும், ஒழுங்காகப் படிக்கப் போதிய தருணம் கிடைக்காதவர்களும், சமய அறிவு பெற விரும்பும் சிறுவர்களும் இந் நூலினால் பெரிதும் பயனடைவர்.

கைதடி,
07-01-1987

பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
விநாயக வணக்கம்	01
திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்	02
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்	09
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்	25
மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகம்	
திருப்பொற்கண்ணம்	26
கோயின்முத்த திருப்பதிகம்	32
கோயிற்றிருப்பதிகம்	32
வாழாப்பத்து	33
பீடித்தபத்து	33
திருவேசறவு	34
யாத்திரைப்பத்து	34
திருவிசைப்பா	37
திருப்பல்லாண்டு	38
திருமந்திரம்	39
பட்டணத்தார் பாடல்	40
உடற் கூற்று வண்ணம் (முழுவதும்)	41
புராணம்	45
திருவெம்பாவலை	47
திருப்பள்ளியெழுச்சி	53
தேற்றம்	56
வாழ்த்து	56

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயக வணக்கம்

1. விநாயகனே வெவ்வினையை வேற்றுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்
விநாயகனே விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் நாதனுமாம்
தன்மையினூற் கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.
2. திருவுங் கல்வியுஞ் சீருந் தழைக்கவும்
கருணை பூக்கவுந் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவ மாய்நம துள்ளம் பழுக்கவும்
பெருகு மாழத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம்.
3. பிடியதன் உருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவர்இடர்
கடிகண பதிவர அருளிணன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்

திருமுறை 1

திருப்பிரமபுரம்

பண்: நட்டபாடை

தோடுடையசெவியன் விடையேறியோர் துவெண்மதிசூடிக்
காடுடையசுடலைப் பொடிபூசியென் உள்ளங்கவர் கள்வன்
ஏடுடையமலரான்முனைநாட்பணிந் தேத்தவருள் செய்த
பீடுடையபிரமபுரமெவிய பெம்மாளிவனன்றே,

திருவண்ணாமலை

பண்: நட்டபாடை

உண்ணாமலை யுமையாளொடு முடனாகிய வொருவன்
பெண்ணாகிய பெருமான்மலை திருமாமணி திகழ
மண்ணார்ந்தன அருவித்திரள் மழலைம்முழ வதிரும்
அண்ணாமலை தொழுவார்வினை வழுவாவண்ண மறுமே.

திருத்தோணிபுரம்

பண்: பழந்தக்கராகம்

சிறையாரு மடக்கிளியே யிங்கேவா தேனெடுபால்
முறையாலே யுணத்தருவன் மொய்பவளத் தொடுதரளந்
துறையாருங் கடற்றேணி புரத்தீசன் றுளங்குமிளம்
பீறையாளன் திருநாம மெனக்கொகுகாற் பேசாயே.

❀ திருவெழு கூற்றிருக்கை

சிலனுருவம்

பண்: வியாழக்குறிஞ்சி

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒருரு வாயினை மாணங் காரத்(து)
 ஈரியல் பாயொரு விண்முதல் பூதலம்
 ஒன்றிய இருசுடர் உம்பர்கள் பிறவும்
 படைத்தளித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ளாயினை
 இருவரோ டொருவ னாகி நின்றனை 5
 ஓரால் நீழல் ☆ ஒண்கழல் இரண்டும்
 முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி
 காட்டினை நாட்டமன் ருகக் கோட்டினை
 இருநதி அரவமோ டொருமதி குடினை
 ஒருதான் ஈரியின் மூவிலைச் சூலம் 10
 நாற்கால் மான்மறி ஐந்தலை அரவம்
 ஏந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்(து)
 இருகோட் டொருகரி ஈடழித் துரித்தனை
 ஒருதனு இருகால் வளைய வாங்கி
 முப்புரத் தோடு நானிலம் அஞ்சக் 15
 கொன்று தலத்துற அவணரை அறுத்தனை

❀ திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளிய திருப்பதிகங்கள் முழுவதும் ஓதிய பயன் இத் திருவெழு கூற்றிருக்கையால் சிவபாத விருதயருக்குத் திருவாய் மலந்தருளியுள்ளார்.

☆ 'உண்கழல்' என்பது சுவாமிநாத பண்டிதர் பாடம். வெளிவந்துள்ள ஏனைய பதிப்புக்களில் 'ஒண்கழல்' என்றே பாடம் உளது.

ஐம்புல னாலாம் அந்தக் கரணம்
 முக்குணம் இருவளி ஒருங்கிய வானோர்
 ஏத்த நின்றனை ஒருங்கிய மனத்தோ(டு)
 இருபிறப் போர்ந்து முப்பொழுது குறைமுடித்து 20
 நான்மறை ஒதி ஐவகை வேள்வி
 அமைத்தா றங்க முதலெழுத் தோதி
 வரன்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
 பிரமபுரம் பேணினே
 அறுபதம் முரலும் வேணுபுரம் விளம்பினே 25
 இகலிய மைந்துணர் புகலி அமர்ந்தனை
 பொங்குநாற் கடல்குழ் வெங்குரு விளங்கினே
 பாணிமூ வுகும் புதையமேல் மிதந்த
 தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலையா இருநிதி
 வாய்ந்தபூந் தாராய் ஏய்ந்தனை 30
 வரபுரம் *என்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
 ஒருமலை எடுத்த இருதிறல் அரக்கன்
 விறல்செடுத் தருவினை புறவம் புரிந்தனை
 முந்நீர்த் துயின்றோன் நான்முகன் அறியாப்
 பண்பொடு நின்றனை சண்பை அமர்ந்தனை 35
 ஜயிறும் அமணரும் அறுவகைத் தேரரும்
 ஊழியு முணராக் காழி அமர்ந்தனை
 எச்சனே ழிசையோன் கொச்சையை மெச்சினே
 ஆறு பதமும் ஐந்தமர் கல்வியும்
 மறைமுதல் நான்கும் 40
 மூன்று காலமுந் தோன்ற நின்றனை
 இருமையின் ஒருமையும் ஒருமையின் பெருமையும்
 மறுவிலா மறையோர்
 கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை
 கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் அறியும் 45
 அனைய தன்மையை யாதலின் நின்னை
 நினைய வல்லவர் இல்லையீ ணிலத்தே.
 திருச்சிற்றம்பலம்

*'ஒன்றுணர்' என்றே சிலர் பாராயணஞ் செய்வர்

திருமுறை 2

திருச்சாயக்காடு பண் ; சீகாமரம்
 மண்புகார் வான்புகார் மனமினையார் பசியாலுங்
 கண்புகார் பிணியறியார் கற்றூருங் கேட்டாரும்
 விண்புகா ரெனவேண்டா வெண்மாட நெடுவீதித்
 தண்புகார்ச் சாயக்காட்டெந் தலைவன்தாள் சார்ந்தாரே
 திருவாரூர் பண் ; காந்தாரம்

தந்தையார் போயினார் தாயாரும் போயினார்
 தாமும் போவார்
 கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார்
 கொண்டு போவார்
 எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா
 லேழை நெஞ்சே
 அந்தணை ருந்தொரு துய்யலா மையல்கொண்
 டஞ்சல் நெஞ்சே

பொது: கோளறுபதிகம் பண்; பியந்தைக்காந்தாரம்
 வேயுறு தோளிபங்கை விடமுண்ட கண்டன்
 மிகநல்ல வீணைதடவி
 மாசறு திங்கள்கங்கை முடிமே லணிந்தெ
 னுளமே புகுந்தஅதனால்
 ஞாயிறு திங்கள்செவ்வாய் புதன்வியாழம் வெள்ளி
 சனிபாம் பிரண்டுமுடனே
 ஆசறு நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்குமிகவே.

திருநெல்வாயில் அரத்துறை பண்: பியந்தைக்காந்தாரம்
 எந்தை யீசனெம் பெருமா னேறமர் கடவுளென் றேத்திச்
 சிந்தை செய்பவர்க் கல்லாற் சென்றுகை கூடவ தன்றால்
 கந்த மாமல ருந்திக் கரும்புனல் நிவாமல்கு கரைமேல்
 அந்தண் சோலைநெல் வாயி லரத்துறை யடிகள்தம் மருளே

திருஆலவாய்

பண்: காந்தாரம்

மந்திர மாவது நீறு வர்னவர் மேலது நீறு
 சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
 தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
 செந்துவர் வாயுமை பங்கள் திருஆல வாயான் திருநீறே.

வேதத்தி லுள்ளது நீறு வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு
 போதந் தருவது நீறு புன்மை தவிர்ப்பது நீறு
 ஓதத் தருவது நீறு உண்மையி லுள்ளது நீறு
 சீதப் புனல்வயல் சூழ்ந்த திருஆல வாயான் திருநீறே;

முத்தி தருவது நீறு முனிவ ரணிவது நீறு
 சத்திய மாவது நீறு தக்கோர் புகழ்வது நீறு
 பக்தி தருவது நீறு பரவ இனியது நீறு
 சித்தி தருவது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே.

காண இனியது நீறு கவினைத் தருவது நீறு
 பேணி அணிபவர்க் கெல்லாம் பெருமை கொடுப்பது நீறு
 மாணந் தகைவது நீறு மதியைத் தருவது நீறு
 சேணந் தருவது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே.

பூச இனியது நீறு புண்ணிய மாவது நீறு
 பேச இனியது நீறு பெருந்தவத் தோர்களுக் கெல்லாம்
 ஆசை கெடுப்பது நீறு அந்தம தாவது நீறு
 தேசம் புகழ்வது நீறு திருஆல வாயான் திருநீறே.

வேளூர்

பண்: காந்தாரம்

திறங்கொண்ட அடியார்மேல் தீவினைநோய் வாராமே
 அறங்கொண்டு சிவதன்மம் உரைத்தபிரான் அமருமிடம்
 மறங்கொண்டங் கிராவணன்றன் வலிகருதி வந்தானைப்
 புறங்கண்ட சடாயென்பான் புள்ளிருக்கு வேளூரே.

திருமுறை 3

திருஆலவாய்

பண்: கௌசிகம்

வீடலால வாயிலாய் விழுமியார்கள் நின்கழல்
பாடலால வாயிலாய் பரவநின்ற பண்பனே
காடலால வாயிலாய் கபாலிநீள் கடிம்மதில்
கூடலால வாயிலாய் குலாயதென்ன கொள்கையே.

திருவாவடுதுறை

பண்: காந்தாரபஞ்சமம்

இடரினுந் தளரினுந் எனதுறுநோய்
தொடரினும் உகைழல் தொழுதொழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே
இதுவோளமை யானுமா றிவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோவுனதின் னருள்ஆவடுதுறை யரனே.

நிரைகழலரவம் சிலம்பொலி யலம்பும்
நிமலர் நீறணிதிரு மேனி
வரைகெழு மனோர் பாகமாப் புணர்ந்த
வடிவினர் கொடியணி விடையர்
கரைகெழு சந்தும் காரகிற் பிளவும்
அளப்பருங் கனமணி வறன்றிக்
குரைகட லோதம் நித்திலங் கொழிக்கும்
கோணமாமலை அமர்ந்தாரே.

திருஆலவாய்

பண்: புறநீர்மை

மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரீவனைக் கைம்மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி
பணிசெய்து நாள்தொறும் பரவப்

பொங்கழ லுருவன் பூதநா யகனால்
வேதமும் பொருள்களு மருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடு மமர்ந்த
ஆலவா யாவது மிதுவே.

திருக்கோணமலை

பண்: புறநீர்மை

தாயினும் நல்ல தலைவரென் றடியார்
தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
வாயினும் மனத்தும் மருவிநின் றகலா
மாண்பினர் காண்பல வேடர்
நோயிலும் பிணியுந் தொழிலர்பால் நீக்கி
நுழைதரு நூலினர் ஞானம்
கோயிலுஞ் சுனையுங் கடலுடன் சூழ்ந்த
கோணமா மலையமர்ந் தாரே.

சீர்காழி

பண்: பழம்பஞ்சுரம்

உற்றுமை சேர்வது மெய்யினையே
உணர்வது நின்னருள் மெய்யினையே
கற்றவர் காய்வது காமனையே
கனல்விழி காய்வது காமனையே
அற்றம் மறைப்பதும் உன்பணியே
அமரர்கள் செய்வதும் உன்பணியே
பெற்றும் உகந்தது கந்தனையே
பிரம புரத்தை உகந்தனையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றற்பலம்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்

திருமுறை 4

திருவதிகைவீரட்டானம்

பண்; கொல்லி

கூற்றூ யினவா றுவிலக் ககிலீர்
 கொடுமை பலசெய் தனநர் னறியேன்
 ஏற்றூ யடிக்கே யிரவும் பகலும்
 பிரியா துவணங் குவனெப் பொழுதும்
 தோற்றூ தென்வயிற் றினகம் படியே
 குடரோ டுதுடக் கிழுடக் கியிட
 ஆற்றே னடியே னதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மாணே.

நெஞ்சம் உமக்கே யிடமாக வைத்தேன்
 நிணையா தொருபோ தும்இருந் தறியேன்
 வஞ்சம் இதுவொப் பதுகண் டறியேன்
 வயிற்றே டுதுடக் கிழுடக் கியிட
 நஞ்சாகி வந்தென்னைநலி வதனை
 நணுகா மற்றுரந்துகரந்து மிடர்
 அஞ்சே லுமென்னீ ரதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மாணே

சலம்பூ பொடுதா பமறந் தறியேன்
 தமிழோ டிசைபா டல்மறந் தறியேன்
 நலந்தீந் கிலுமுன் னைமறந் தறியேன்
 உன்னு மம்என்னு வில்மறந் தறியேன்
 உலந்தார் தலையிற் பலிகொண் டுழல்வாய்
 உடலுள் உறுகு லைதவிர்த் தருளாய்
 அலந்தே னடியே னதிகைக் கெடில
 வீரட் டானத் துறையம் மாணே

திருஅங்கமாலை

பண்: சாதாரி

தலையே நீவணங்காய் - தலை மாலை தலைக்கணித்து
 தலையா லேபலி தேருந் தலைவனைத்

—தலையே நீவணங்காய்

கண்காள் காண்மின்களோ - கடல் நஞ்சுண்ட கண்டன்றன்னை
 எண்டோள் வீசிதின் னுடும் பிரான்றன்னைக்

—கண்காள் காண்மின்களோ.

செவிகாள் கேண்மின்களோ - சிவன் எம்மிறை செம்பவள
 எரிபோல் மேனிப்பி ராந்திற மெப்போதுஞ்

—செவிகாள் கேண்மின்களோ

மூக்கே நீமுரலாய் - முது காடுறை முக்கணனை
 வரக்கே நோக்கிய மங்கை மணாளனை

—மூக்கே நீமுரலாய்

வாயே வாழ்த்துகண்டாய் - மத யானை யுரிபோர்த்துப்
 பேய்வாழ் காட்டகத் தாடும்பி ராந்தன்னை

—வாயே வாழ்த்துகண்டாய்

நெஞ்சே நீநினையாய் - நிமிர் புன்சடை நின்மலனை
 மஞ்சா டும்மலை மங்கை மணாளனை

—நெஞ்சே நீநினையாய்.

கைகள் கூப்பித்தொழிர் - கடி மாமலர் தூவிநின்று
பைவாய்ப் பாம்பரை யார்த்த பரமனைக்
— கைகள் கூப்பித்தொழிர்

ஆக்கை யாற்பயனென் - அரன் கோயில் வலம்வந்து
பூக்கை யால்அட்டிப் போற்றிஎன் னொதிலிவ்
— ஆக்கை யாற்பயனென் .

கால்க ளாற்பயனென் - கறைக் கண்ட னுறைகோயில்
கோலக் கோபுரக் கோகர ணஞ்சூழாக்
— கால்க ளாற்பயனென் .

உற்று ராளுரோ - உயிர் கொண்டு போம்பொழுது
குற்று லத்துறை கூத்தனல் லால்நமக்
— குற்று ராளுரோ .

இறுமாந் திருப்பன்கொலோ - ஈசன் பல்கணத்
தெண்ணப்பட்டுச்
சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங்
— சிறுமாந் திருப்பன்கொலோ .

தேடிக் கண்டுகொண்டேன் - திரு மாலொடு நான்முகனுந்
தேடித் தேடொனாத் தேவனை என்னுளே
— தேடிக் கண்டுகொண்டேன்

நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் பண்; காந்தாரபஞ்சமம்

விண்ணுற அடுக்கிய விறகின் வெவ்வழல்
உண்ணிய புகலிவை யொன்று மில்லையாம்
பண்ணிய வுலகிவிற் பயின்ற பாவத்தை
நண்ணீநின் றறுப்பது நமச்சி வாயவே .

திருநேரிசை

பண்; கொல்லி

பொய்யினைத் தவிர விட்டுப் புறமலா அடிமை செய்ய
ஐயநீ அருளிச் செய்யாய் ஆதியே ஆதி மூர்த்தி
வையகத் தன்னில் மிக்க மல்குசிற் றம்பலத்தே
பையநின் னுடல் காண்பான் பரமநான் வந்த வாறே

கோயில்

பண்; திருவிருத்தம்

குனித்த புருவமுங் கொல்வவச்செவ் வாயிற்
குமின்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற்
பல்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமுங்
காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறனியும் வேண்டுவ தேயிந்த
மாநிலத்தே.

முடிகொண்ட மத்தமும் முக்கண்ணின் நோக்கும்
முறுவலிப்பும்
துடிகொண்ட கையுந் துடைத்தவெண் ணீறுஞ்
கரிசூழலாள்
படிகொண்ட பாகமும் பாய்புலித் தோலுமென்
பாவிநெஞ்சிற்
குடிகொண்ட வாதில்லை அம்பலக் கூத்தன்
குரைகழலே.

திருமுறை 5

கோயில்

திருக்குறுந்தொகை

அன்னம் பாவிக்குந் தில்லைச்சிற் றம்பலம்
பொன்னம் பாவிக்கும் மேலுமிப் பூமிசை
என்னன் பாவிக்கு மாறுகண் டின்புறு
இன்னம் பாவிக்கு மோஇப் பிறவியே;

பனைக்கை மும்பத வேழம் உரித்தவன்
 நினைப்ப வர்மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
 அனைத்து வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத்
 தினைத்த னைப்பொழு தும்மறந் துய்வனே:

திருமுறை 6

கோயில்

திருத்தாண்டகம்

கற்றனைக் கங்கைவார் சடையான் தன்னைக்
 காவிரிகுழம் வலஞ்சுழியுங் கருதி னனை
 அற்றூர்நர்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருள்செய் வாளை
 ஆறும் புதுவாளை அறிந்தோ மன்றே
 மற்றூருந் தன்னொப்பா ரில்லா தானை
 வானவர்க ளெப்பொழுதும் வணங்கி ஏத்தப்
 பெற்றானைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
 பேசா நாளெல்லாம் பிறவா நாளே,

திருப்புண்கூரும் திருநீடுரும்

இல்லானை எவ்விடத்தும் உள்ளான் தன்னை
 இனியநினை யாதார்க் கின்னா தானை
 வல்லானை வல்லடைந்தார்க் கருளும் வண்ணம்
 மாட்டாதார்க் கெத்திறத்தும் மாட்டா தானைச்
 செல்லாத செந்நெறிக்கே செல்விப் பானைத்
 திருப்புண்கூர் மேவிய சிவலோ கனை
 நெல்லால் வினைகழனி நீடு ரானை
 நீதனை னென்னேநான் நினையா வாரே:

திருப்புறம்பயம்

செத்தவர்தந் தலைமலை கையி வேந்திச்
 சிரமலை சூடிச் சிவந்த மேனி
 மத்தகத்த யானை யுரிவை மூடி
 மடவா ளவனோடு மாறென் றேந்தி
 அத்தவத்த தேவர் அறுப தின்மர்
 ஆறுநா ருயிரவர்க் காடல் காட்டிப்
 புத்தகங் கைக்கொண்டு புலித்தோல் வீக்கிப்
 புறம்பயம்நம் மூரென்று போயி னாரே.

திருநல்லூர்

நினைந்துருகும் அடியாசிரை நைய வைத்தார்
 நிலலாமே தீவினைகள் நீங்க வைத்தார்
 சினந்திருகு களிற்றுரிவைப் போர்வை வைத்தார்
 செழுமதியின் தளிர்வைத்தார் சிறந்து வானோர்
 இனந்துகவி மணிமகுடத் தேறத் துற்ற
 இனமலர்கள் பேரதவிழ்ந்து மதுவாய்ப் பில்கி
 நினைந்தனைய திருவடியென் தலைமேல் வைத்தார்
 நல்லூரெம் பெருமானார் நல்ல வாரே.

திருப்புவணம்

ஆரொளுவர் உள்குவார் உள்ளத் துள்ளே
 யவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுந் தோன்றும்
 வாருருவப் பூண்முலைநன் மங்கை தன்னை
 மகிழ்ந்தொருபால் வைத்துகந்த வடிவுந் தோன்றும்
 நீருருவக் கடலிலங்கை யரக்கர் கோனை
 நெறுநெறென அடர்த்திட்ட நிலையுந் தோன்றும்
 போருருவக் கூற்றுதைத்த பொற்புத் தோன்றும்
 பொழில்திகழும் புவணத்தெம் புனித ஞர்க்கே.

திருமறைக்காடு

கள்ளி முதுகாட்டி லாடி கண்டாய்
 காலனையுங் காலாற் கடந்தான் கண்டாய்
 புள்ளி யுழைமானின் தோலாண் கண்டாய்
 புலியரிசே ராடைப் புனிதன் கண்டாய்
 வெள்ளிமிளிர் பிறைமுடிமேற் சூடி கண்டாய்
 வெண்ணீற்றூவ் கண்டாய்நஞ் செந்தின் மேய்
 வள்ளி மணைற்குத் தானை கண்டாய்
 மறைக்காட் டுறையும் மணுளன் தானே.

திருவாரூர்

கருவாகிக் குழம்பிருந்து கலித்து மூளை
 கருநரம்பும் வெள்ளெலும்புஞ் சேர்ந்தொன் றுகி
 உருவாகிப் புறப்பட்டிங் கொருத்தி தன்னால்
 வளர்க்கப்பட்ட டுயிராருங் கடைபோ காரால்
 மருளாகி நின்னடியே மறவே னம்மான்
 மறித்தொருகாற் பிறப்புண்டேன் மறவா வண்ணம்
 திருவாரூர் மணவாளா திருத்தெங் கூராய்
 செம்பொனே கம்பனே திகைத்திட் டேனே.

முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்
 மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணங் கேட்டாள்
 பின்னை யவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்
 பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சி யானான்
 அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
 அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசா ரத்தைத்
 தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள்
 தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா
 நித்தலுமென் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
 புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
 பூமலை புனைந்தேந்திப் புசும்ந்து பாடித்
 தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
 சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
 அலைபுணல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதீ யென்றும்
 ஆருரா என்றென்றே அலரா நிலவே.

பற்றிநின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டில்
 பரகதிக்குச் செல்வதொரு பரிசு வேண்டில்
 சுற்றிநின்ற சூழ்வினைகள் வீழ்க்க வேண்டில்
 சொல்லுகேன் கேள்நெஞ்சே துஞ்சா வண்ணம்
 உற்றவரும் உறுதுணையும் நீயே யென்றும்
 உன்னையல்லால் ஒருதெய்வம் உன்கே னென்றும்
 புற்றரவக் கச்சார்த்த புனிதா வென்றும்
 பொழிலாரு ராவென்றே போற்றா நிலவே.

திருவையாறு

ஓசை யொலியெலா மானாய் நீயே
 உலகுக் கொருவனாய் நின்றாய் நீயே
 வாச மலரெனா மானாய் நீயே
 மலையான் மருகனாய் நின்றாய் நீயே
 பேசப் பெரிதும் இனியாய் நீயே
 பிரானாய் அடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே
 தேச விளக்கெலா மானாய் நீயே
 திருவையா நகலாத செம்பொற் சோதி.

திருநெய்த்தானம்

பேசப் பொருளலாப் பிறவி தன்னைப்
 பெரிதென்றுன் சிறுமனத்தால் வேண்டி யீண்டு
 வாசக் குழல்மடலார் போக மென்னும்
 வலைப்பட்டு வீழாதே வருக நெஞ்சே

தூசக் கரியுரித்தான் தூந் றுடித்
 துதைந்திலங்கு நூல்மார்பன் தொடர கில்லா
 நீசர்க் கரியவன் நெய்த்தான மென்று
 நினைபுமா நினைந்தக்கா லுய்ய லாமே.

திருப்பூந்துருத்தி

எனக்கென்றும் இனியானே யெம்மான் தன்னை
 யெழிலாரும் ஏகம்ப மேயான் தன்னை
 மனக்கென்றும் வருவானே வஞ்சர் நெஞ்சில்
 நில்லானே நின்றியூர் மேயான் தன்னைத்
 தனக்கென்றும் அடியேனே யாளாக் கொண்ட
 சங்கரனைச் சங்கவார் குழையான் தன்னைப்
 புனக்கொன்றைத் தாரணிந்த புனிதன் தன்னைப்
 பொய்யினியைப் பூந்துருத்திக் கண்டேன்நாளே.

திருவாவடுதுறை

பேணியநற் பிறைதவழ்செஞ் சடையி னுனைப்
 பித்தராம் அடியார்க்கு முத்தி காட்டும்
 ஏணியை யிடர்க்கடலுட் சுழிக்கப் பட்டிங்
 கிளைக்கின்றேற் கக்கரைக்கே யேற வாங்குந்
 தோணியைத் தொண்டனேன் தூய சோதிச்
 சுலாவெண் குழையானைச் சுடர்பொற் காசின்
 ஆணியை ஆவடுதெண் டுறையுள் மேய
 அரணடியே அடிநாயேன் அடைந்துய்ந் தேனே

திருவிழிமிழலை

தூயானைச் சுடர்ப்பவளச் சோதி யானைத்
 தோன்றிய எவ்வுயிர்க்கும் துணையாய் நின்ற
 தூயானைச் சக்கரமாற் கீந்தான் தன்னைச்
 சங்கரனைச் சந்தோக சாமம் ஒதும்

வாயானை மந்திரிப்பார் மனத்து ளானை
 வஞ்சனையாக் அஞ்செழுத்தும் வழத்து வார்க்குச்
 சேயானைத் திருவீழி மிழலை யானைச்
 சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின் றாரே.

திருப்புள்ளிருக்குவேளூர்

இறுத்தானை இலங்கையர்கோன் சிரங்கள் பத்தும்
 எழுநரம்பின் இன்னிசைகேட் டின்புற்றானை
 அறுத்தானை அடியார்தம் அருநோய் பாவம்
 அலைகடவில்ஆலால முண்டு கண்டங்
 கறுத்தானைக் கண்ணழலாற் காமன் ஆகங்
 காயந்தானைக் கனன்மழுவுங் கலையு மங்கை
 பொறுத்தானைப் புள்ளிருக்கு வேளூ ரானைப்
 போற்றுதே ஆற்றநாள் போக்கி னேனே.

திருக்கயிலாயம்

போற்றிசைத்துன் னடிபரவ நின்றாய் போற்றி
 புண்ணியனே நண்ண லரியாய் போற்றி
 ஏற்றிசைக்கும் வான்மே விருந்தாய் போற்றி
 எண்ணு யிரநூறு பெயராய் போற்றி
 நாற்றிசைக்கும் விளக்காய நாதா போற்றி
 நான்முகற்கும் மாற்கும் அரியாய் போற்றி
 காற்றிசைக்குந் திசைக்கெல்லாம் வித்தே போற்றி
 கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி.

திருக்கன்றூப்பூர்

ஐயினால் மிடறடைப்புண் டாக்கை விட்டு
 ஆவியார் போவதுமே அகத்தார் கூடி
 மையினூற் கண்ணெழுதி மாலை சூட்டி
 மயானத்தி விடுவதன்முன் மதியஞ் சூடும்

ஐயனர்க் காளாகி அன்பு மிக்கு
 அகங்குழைந்து மெய்யரும்பி அடிகள் ஓபாதங்
 கையினால் தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே
 கன்றூப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே.

திருவானைக்கா

ஊனாகி உயிராகி யதனுள் நின்ற
 உணர்வாகிப் பிறவனைத்தும் நீயாய் நின்றாய்
 நானேதும் அறியாமே யென்னுள் வந்து
 நல்லனவுந் தீயனவுங் காட்டா நின்றாய்
 தேனருங் கொன்றையனே நின்று யூராய்
 திருவானைக் காளிலுறை சிவனே ஞானம்
 ஆனாய்ன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
 அல்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்செய் கேளே

திருக்கீழ்வேளூர்

ஆளான அடியவர்கட் கன்பன் தன்னை
 ஆனஞ்சும் ஆடியைநான் அபயம் புக்க
 தாளானைத் தன்னொப்பா ரில்லா தானைச்
 சந்தனமுங் குங்குமமுஞ் சாந்துந் தோய்ந்த
 தோளானைத் தோளாத முத்தொப் பானைத்
 தூவெனுத்த கோவணத்தை அரையி லார்த்த
 கீளானைக் கீழ்வேளூ ரானுங் கோவைக்
 கேடிலியை நாடுமவர் கேடி லாரே.

திருப்பள்ளியின் முக்கூடல்

நதியாருஞ் சடையானை நல்லூ ரானை
 நள்ளாற்றின் மேயானை நல்லத் தானை
 மதுவாரும் பொழில்புடைசூழ் வாய்மு ரானை
 மறைக்காடு மேயானை ஆக்கூ ரானை

நிதியாளன் தோழனை நீ ராளை
 நெய்த்தான மேயானை ஆரு ரென்னும்
 பதியானைப் பள்ளியின்முக் கூட லானைப்
 பயிலாதே பாழேநான் உழன்ற வாரே.

திருக்குடந்தைக் கீழ்க்சோட்டம்

பூச்சுள்ந்த பொழில்தழுவு புகலூ ருள்ளார்
 புறம்பயத்தார் அறம்புரிபூந் துருந்தி புகு
 மாச்சுழ்ந்த பழனத்தார் நெய்த்தா னத்தார்
 மாதவத்து வளர்சோற்றுத் துறையார் நல்ல
 தீச்சுழ்ந்த திகிரிதிரு மாலுக் கீந்து
 திருவானைக் காவிலோர் சிலந்திக் கந்நாள்
 கோச்சோழர் குலத்தரசு கொடுத்தார்போலுங்
 குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்த னாரே.

திருப்புத்தூர்

மின்காட்டுங் கொடிமருங்குலீ உணையாட் கென்றுந்
 விருப்பவன்கான் பொருப்புவினிச் சிலைக்கை
 நண்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி (யோன்கான்
 நற்கணகக் கிழிதருமிக் கருளி னோன்கான்
 பொன்காட்டக் கடிக்கொன்றை மருங்கே நின்ற
 புனக்காந்தள் கைகாட்டக் கண்டு வண்டு
 தென்காட்டுஞ் செழும்புறவில் திருப்புத் தூரில்
 திருத்தளியான் காண்அவனென் சிந்தை யானே

திருச்செங்காட்டங்குடி

அரியபெரும் பொருளாகி நின்றான் தன்னை
 அலைகடவில் ஆலாலம் அமுது செய்த
 கரியதொரு கண்டத்துச் செங்கண் ஏற்றுக்
 கதீர்விடுமா மணிபிறங்கு காட்சி யானே

உரியபல தொழில்செய்யும் அடியார் தங்கட்
 குலமெலாம் முழுததளிக்கும் உலப்பி லானைத்
 தெரிவையொரு பாசத்துச் சேர்த்தி னானைச்
 செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டேன் நானே

திருவாலம்பொழில்

பொல்லாத என்னமுக்கிற் புகுவா னென்னைப்
 புறம்புறமே சோதித்த புனிதன் தன்னை
 எல்லாருந் தன்னை யிகழ அந்நாள்
 இடுபலியென் நகந்திரியும் எம்பி ரானைச்
 சொல்லாதா ரவர்தம்மைச் சொல்லா தானைத்
 தொடர்ந்துதன் பொன்னடியே பேணு வாரைச்
 செல்லாத நெறிசெலுத்த வல்லவன் தன்னைத்
 திருவாலம் பொழிலானைச் சித்தி நெஞ்சே.

பொது

அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐய னுமிந்
 அன்புடைய ஊமனும் மாமி யும்நீ
 ஒப்புடைய மாதரும் ஒன்பொரு னும்நீ
 ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஒரு ரும்நீ
 துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவுந் தோற்று வாய்நீ
 துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ
 இப்பொன்நீ இம்மணினீ இம்முத் தும்நீ
 யிறைவன்நீ ஏறார்ந்த செல்வன் நீயே.

நாவார நம்பனையே பாடப் பெற்றோம்
 நாணற்றார் நள்ளாமே விள்ளப் பெற்றோம்
 ஆவாஎன் நெமையாள்வான் அமரர் நாதன்
 அயனொடுமாற் கழிவரிய அனலாய் நீண்ட

தேவாதி தேவன் சிவனென் சிந்தை
 சேர்ந்திருந்தான் தென்திசைக்கோள் தானே வந்து
 கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென் றூலுங்
 குணமாகக் கொள்ளோமெண் குணத்து ளோமே.

திருப்புகலூர்

தேவார்ந்த தேவனைத் தேவ ரெல்லாந்
 திருவடிமேல் அலரிட்டுத் தேடி நின்று
 நாவார்ந்த மறைபாடி நட்டம் ஆடி
 நான்முகனும் இந்திரனும் மாலும் போற்றக்
 காவார்ந்த பொழிற்சோலைக் காணப் பேராய்
 கழுக்குன்றத் துச்சியாய் கடவு ளேநின்
 பூவார்ந்த பொன்னடிக்கே போது கின்றேன்
 பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணி யனே.

திருவேயென் செல்வமே தேனே வாணோர்
 செழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற் சோதிமிக்க
 உருவேயென் னுறவேயென் ஊனேணினின்
 உள்ளமே உள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற
 கருவேயென் கற்பகமே கண்ணே கண்ணிற்
 கருமணியே மணியாடு பாவாய் காவாய்
 அருவாய வல்வினைநோய் அடையா வண்ணம்
 ஆவடுதண் டிறையுறையும் அமர ரேறே.

எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற்றத்தார்.
 எம்மாடு சும்மாடாம் ஏவர் நல்லார்
 செத்தால் வந்துகவுவார் ஒருவர் இல்லை
 சிறுவிறகால் தீழுட்டிச் செல்லா நிற்பர்
 சித்தாய வேடத்தாய் நீடு பொன்னித்
 திருவானைக் காவுடைய செல்வா என்றுன்
 அத்தாவுன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
 அல்ல கண்டந் கொண்டடியேன் என்செய்கேனே.

எண்ணுகேள் என்சொல்லி எண்ணுகேளே
 எம்பெருமான் திருவடியே எண்ணின் அல்லால்
 கண்ணிலேன் மற்றோர் களைகண் இல்லேன்
 கழலடியே கைதொழுது காணின் அல்லால்
 ஒண்ணுளே ஒன்பது வாசல் வைத்தாய்
 ஒக்க அடைக்கும்போ துணர மாட்டேன்
 புண்ணியா உன்னடிக்கே போது கின்றேன்
 பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே.

தந்தையார் தாயார் உடன் பிறந்தாள்
 தாரமார் புத்திரரார் தாந்தா மாறே
 வந்தவா நெங்ஙனே போமா நேதோ
 மாயமா மிதற்கேதும் மகிழ வேண்டாம்
 சிந்தையீர் உமக்கொன்று சொல்லக் கேன்மின்
 திகழ்மதியும் வாளரவுந் திளைக்குள் சென்னி
 எந்தையார் திருநாமம் நமச்சிவாய
 என் நெழுவார்க் கிருவிசும்பில் இருக்கலாமே.

சங்கரனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 சதாசிவனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 பொங்கரவா நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 புண்ணியனே நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 அங்கமலத் தயனோடு மாலுங் காணு
 அனலுருவா நின்பாதம் போற்றி போற்றி
 செங்கமலத் திருப்பாதம் போற்றி போற்றி
 திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுத் தந்து
 தரணியொடு வானுளத் தருவ ரேனும்
 மங்குவா ரவர்செல்வம் மதிப்போ மல்லோம்
 மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகில்

அங்கமெலாங் குறைந்தமுகு தொழுநோயராய்
 ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
 கங்கைவார் சடைக் கரந்தார்க் கல்பராகில்
 அவர்கண்டார் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே.

திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பாராகில்
 இவண்ணர் திறமொருகால் பேசாராகில்
 ஒருகாலுந் திருக்கோயில் சூழாராகில்
 உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணாசாகில்
 அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியாராகில்
 அளியற்றார் பிறந்தவாரே தோளன்னிற்
 பெரு நோய்கள் மிகநவியப் பெயர்த்துஞ் செத்தும்
 பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே.

பற்றிநின்ற பாவங்கள் பாற்ற வேண்டில்
 பரகதிக்குச் செல்வதொரு பரிசு வேண்டில்
 சுற்றிநின்ற சூழ்வினைகள் வீழ்க்க வேண்டில்
 சொல்லுகேன் கேள்நெஞ்சே துஞ்சா வண்ணம்
 உற்றவரும் உறுதுணையும் நீயே யென்றும்
 உன்னையல்லால் ஒரு தெய்வம் உன்கேளென்றும்
 புற்றறவக் கச்சார்ந்த புனிதா வென்றும்
 பொழிலா ருராவென்றே போற்றுகில்லே.

வாழ்வவாது மாயம் மிது மண்ணாவது திண்ணம்
 பாழ்போவது பிறவிக்கடல் பசுநோய் செய்த பறிதான்
 தாழாதறஞ் செய்யின் றடங் கண்ணை மலரோனும்
 கீழ் மேலுற நின்றான் திருக்கேதார மெனீரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரம்
திருமுறை 7

திருவெண்ணெய்நல்லூர்

பண்; இந்தளம்

பித்தாபிறை சூடபெரு

மானேயரு ளாளா

எத்தான்மற வாதேநினைக்

கின்றேன்மனத் துன்னை

வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய்

நல்லூ ரருட்டுறையுள்

அத்தாவுனக் காளாயினி

யல்லேனென லாமே.

திருக்கோளிலி

பண்: நடட்டராகம்

நீள நினைந்தடியே னுமை

நித்தலுங் கைதொழுவேன்

வாளன கண்மடவா ளவள்

வாடி வருந்தாமே

கோளிலி யெம்பெருமான் குண்டை

யூர்ச்சில நெல்லுப்பெற்றேன்

ஆளிலை யெம்பெருமா னவை

யட்டித் தரப்பணியே.

திருப்புகலூர்

பண்; கொள்ளி

தம்மையே புகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ்

சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலாப்

பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை

புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கள்

இம்மையே தருஞ் சோறுங் கூறையு

மேத்தலா மிடர் கெடலுமாம்

அம்மையே சிவ லோக மாள்வதற்

கியாது மையுற வில்லையே.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகம்

திருமுறை 8

திருப்பொற்கண்ணம்

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

முத்துநற் றுமம்பூ மாலேதூக்கி
 முளைக்குடம் தூபம்நற் றீபம்வையம்மின்
 சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
 நாமக னோடுபல் லாண்டிசைமின்
 சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியுங்
 கங்கையும் வந்து கவரிகொண்மின்
 அத்தன்ஐ யாறன்அம் மாணைப்பாடி
 ஆடப்பொற் கண்ணம் இடித்துநாமே.

பூவியல் வார்சடை யெம்பிராற்குப்
 பொற்றிருச் சண்ணம் இடிக்கவேண்டும்
 மாவின் வடுவகி ரன்னகண்ணீர்
 வம்பின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்
 கூவுமின் தொண்டர் புறம்நிலாமே
 குனிமின் தொழுமினெங் கோனெங்குத்தன்
 தேவியுந் தானும்வந் தெம்மையாளச்
 செம்பொன்செய் சண்ணம் இடித்துநாமே.

சுந்தர நீறணிந் தும்மெழுதித்
 தூயபொன் சிந்தி நிதிபரப்பி
 இந்திரன் கற்பகம் நாட்டியெங்கும்
 எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடியெடுமின்
 அந்தரர் கோனயன் தன்பெருமான்
 ஆழியான் நாதன்நல் வேலன்தாதை
 எந்தரம் ஆளுமை யாள்கொழுநற்
 கேய்ந்தபொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

காசணி மின்க னுலக்கையெல்லாங்
 காம்பணி மின்கள் கறையுரலை
 நேச முடைய அடியவர்கள்
 நின்று நிலாவுக என்றுவாழ்த்தித்
 தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங்கச்சித்
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடிப்
 பாச வினையைப் பறித்துநின்று
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே,

அறுகெடுப் பாரய னும்அரியும்
 அன்றிமற் றிந்திர னோடமரர்
 நறுமுறு தேவர்க ணங்களெல்லாம்
 நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்கவொட்டோம்
 செறிவுடை மும்மதில் எய்தனில்லி
 திருவேகம் பன்செம்பொற் கோயில்பாடி
 முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்கணப்பற்
 காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே,

உலக்கை பலவோச்சு வார்பெரியர்
 உலகமெ ளாம்உரல் போதாதென்றே
 கலக்க அடியவர் வந்துநின்னார்
 காண உலகங்கள் போதாதென்றே

நலக்க அடியோமை யாண்டுகொண்டு
 நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத்தந்த
 மலைக்கு மருகனைப் பாடிப்பாடி
 மகிழ்ந்துபொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

சூடகந் தோள்வளை ஆர்ப்பவார்ப்பத்
 தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்பவார்ப்ப
 நாடவர் நந்தம்மை ஆர்ப்பவார்ப்ப
 நாமும் அவர்தம்மை ஆர்ப்பவார்ப்ப
 பாடக மெல்லடி யார்க்கும்மங்கை
 பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்
 காடக மாமலை அன்னகோவுக்
 காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

வளர்தடங் சுண்மட மங்கைநல்லீர்
 வரிவளை ஆர்ப்பவண் கொங்கைபொங்கத்
 தோள்திரு முண்டந் துதைந்திலங்கச்
 சோத்தெம் பிராணென்று சொல்லிச்சொல்லி
 நாட்கொண்ட நளண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
 நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையிம்மை
 ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப்பாடி
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

வையக மெல்லாம் உரலதாக
 மாமேரு எண்ணும் உலக்கைநாட்டி
 மெய்யெனும் மஞ்சள் நிறையஅட்டி
 மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
 செய்ய திருவடி பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கைபற்றி
 ஐயன் அணிதில்லை வாணனுக்கே
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

முத்தணி கொங்கைகள் ஆடஆட
 மொய்குழல் வண்டினம் ஆடஆடச்
 சித்தஞ் சிவனெனும் ஆடஆடச்
 செங்கயற் கண்பனி ஆடஆடப்
 பித்தெம் பிரானெனும் ஆடஆடப்
 பிறவி பிறரொடும் ஆடஆட
 அத்தன் கருணையொ டாடஆட
 ஆடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

மாடு நகைவாள் நிலாவெறிப்ப
 வாய்திறந் தம்பவ ளந்துடிப்பப்
 பாடுமின் நந்தம்மை ஆண்டவாறும்
 பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப்பாடித்
 தேடுமின் எம்பெரு மாணைத்தேடிச்
 சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத்தேறி
 ஆடுமின் அம்பலத் தாடினனுச்
 காடப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

மையமர் கண்டனை வானநாடர்
 மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன்தன்னை
 ஐயனை ஐயர்பி ரானைநம்மை
 அகப்படுத் தாட்கொண் டருமைகாட்டும்
 பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர்மெய்யைப்
 போதரிக் கண்ணினைப் பொற்கொடித்தோட்
 பையர வல்குல் மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீர்
 என்னுடை யாரமு தெங்களப்பன்
 எம்பெரு மானிம வான்மகட்குத்

தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்
 தமையன்எம் மையன் தாள்கள்பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்
 தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலையாடச்
 செங்கனி வாயித முந்துடிப்பச்
 சேயிழை யீர்சிவ லோகம்பாடிக்
 கங்கை இரைப்ப அராவிரைக்கும்
 கற்றைச் சடைமுடி யான்கழற்கே
 பொங்கிய காதலிற் கொங்கைபொங்கப்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப்பாகை
 நாடற்கரிய நலத்தை நந்தாத்
 தேனைப் பழச்சுவை ஆயினுனைச்
 சித்தம் புகுந்துதித் திக்கவல்ல
 கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட
 கூத்தனை நாத்தழும் பேறவாழ்த்திப்
 பானல் தடங்கண் மடந்தைநல்லீர்
 பாடிப்பொற் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

ஆவகை நாமும்வந் தன்பர்தம்மோ
 டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடிவிண்மேல்
 தேவர்க னுலுங் கண்டறியாச்
 செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும்செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல்கொடியான்
 சிவபெரு மான்புரஞ் செற்றகொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப்பாடிச்
 செம்பொன்செய் சுண்ண மிடித்துநாமே.

தேனக மாமலர்க் கொன்றைபாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்
 வானக மாமதிப் பிள்ளைபாடி
 மால்விடை பாடி வலக்கையேந்து
 மூனக மாமழுச் சூலம்பாடி
 உம்பரும் தும்பரும் உய்யஅன்று
 போனக மாகநஞ் சுண்டல்பாடிப்
 பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்துநாமே.

அயன்தலை சொண்டுசெண் டாடல்பாடி
 அருக்கன் ஏயிறு பறித்தல்பாடிக்
 கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல்பாடிக்
 காலனைக் காலால் உதைத்தல்பாடி
 இயைந்தன முப்புரம் எய்தல்பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டுகொண்ட
 நயத்தனைப் பாடிநின் ருடியாடி
 நாதற்குச் சுண்ண மிடித்துநாமே.

வட்ட மலர்க்கொன்றை மாலைபாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும்பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழுந்தென் தில்லைபாடிச்
 சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம்பாடிக்
 கட்டிய மாகணக் கச்சைபாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்தகைம்மேல்
 இட்டுநின் ருடு மரவம்பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ண மிடித்துநாமே.

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
 மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையு மாயினார்க்குச்
 சோதியு மாய்இரு ளாயினார்க்குத்
 துன்பமு மாய்இன்ப மாயினார்க்குப்
 பாதியு மாய்முற்று மாயினார்க்குப்
 பந்தமு மாய்விடு மாயினாருக்
 காதியும் அந்தமு மாயினாருக்
 காடப்பொற் சுண்ண மிடித்துநாமே.

கோயின்புத்த இருப்பதிகம்

உடையா ஞன்றன் நடுவிருக்கும்
 உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
 அடியே னடுவுள் இருவீரும்
 இருப்ப தானால் அடியேனுன்
 அடியார் நடுவு ளிருக்குமரு
 னைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
 முடியா முதலே என்கருத்து
 முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
 திரண்டு திரண்டுன் திருவார்த்தை
 விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
 வெவ்வே றிருந்துன் திருநாமந்
 தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந்
 தலைவா வென்பா ரவர்முன்னே
 நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனே
 நம்பி இனித்தான் நல்காயே.

கோயிற்றிருப்பதிகம்

இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந் துள்ளத்
 தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
 நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
 நீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
 சென்றுசென் றஜ்ஜுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றூந்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 ஒன்றுநீ யல்லை அன்றியொன் றில்லை
 யாருன்னை அறியகிற் பாரே.

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
 சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
 அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
 யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
 சிந்தையே கோயில் கொண்டளம் பெருமாள்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
 யான்இதற் சிலனொர்கைம் மாறே.

வாழாப்பத்து

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தளம் பரனே
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 சீரொடு பொலிவாய் சிவபாத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
 ஆண்டநீ அருளிலை யானால்
 வாய்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகுவென் றருள்புரி யாயே.

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ
 வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ
 வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ
 வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
 வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய்
 யானும் அதுவே வேண்டினல்வால்
 வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில்
 அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.

பிடித்தபத்து

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
 அன்பிலில் வினைந்த ஆ ரமுதே
 பொய்யம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
 புழுத்தலைப் புலையனைத் தளக்குச்

செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த
 செல்வமே சிவபெரு மாளே
 இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவது தினியே.

பால்நீனைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாவப்
 பரிந்துந் பாவியே னுடைய
 ணணிகை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
 உலப்பிலா ஆனந்த மாய
 தேனீனைச் சொரிந்து புறம்புறம் திரிந்த
 செல்வமே சிவபெரு மாளே
 யனுபவத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவது தினியே.

திருவேசறவு

நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெண்ப்பெற்றேன்
 தேனாயின் னமுதமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
 தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தால்
 ஊனூரு முயிர்வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே.

யாத்திரைப்பத்து

பூவார் சென்னி மன்னனெம்
 புயங்கப் பெருமான் சிற்யோமை
 ஓசா துள்ளங் கலந்துணர்வாய்
 உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்
 ஆவா என்னப் பட்டன்பாய்
 ஆட்பட் டர்வந் தொருப்படுமின்
 யோவோங் காலம் வந்ததுகாண்
 பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே.

புகவே வேண்டா புலன்களில்நீர்
 புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள்
 மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம்
 வேண்டா போக விடுமின்கள்
 தகவே ஞாலத் துள்புகுந்து
 நாயே அணைய நமையாண்ட
 தகவே உடையான் தனைச்சாரத்
 தளரா திருப்பார் தாந்தாமே.

தாமே தருக்குச் சுற்றமுந்
 தாமே தமக்கு விதிவகையும்
 யாமார் எமதார் பாசமார்
 என்ன மாயம் இவைபோகக்
 கோமான் பண்டைக் தொண்டரொடும்
 அவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொவ்வு
 போமா றமையின் பொய்தீக்கிப்
 புயங்க னுள்வான் பொன்னடிக்கே.

அடியா ரானீர் எல்லீரும்
 அகல விடுமின் வினையாட்டைக்
 கடிசே ரடியே வந்தடைந்து
 கடைக்கொண் டிருமின் திருக்குறிப்பைச்
 செடிசேர் உடலைச் செலநீக்கிச்
 சிலலோ கத்தே நமைவைப்பான்
 பொடிசேர் மேனிப் புயங்கன்றன்
 பூவார் கழற்கே புகவிடுமே.

விடுமின் வெகுளி வேட்கைநோய்
 மிகவோர் காலம் இனியில்லை
 உடையா னடிக்கீழ்ப் பெருட்சாத்தோ
 டுடன்போ வதற்கே ஒருப்படுமின்

அடைவோம் நாம்போய்ச் சிவபுரத்துள்
 அணியார் கதவ தடையாமே
 புடைபட் டுகிப் போற்றுவோம்
 புயங்க னுள்வான புகழ்களையே.

புகழ்மின் தொழுமின் பூப்புனைமின்
 புயங்கள் தானே புந்திலைத்திட்
 டிகழ்மின் எல்லா அல்லலையும்
 இனியோர் இடையூ றடையாமே
 திகழுஞ் சீரார் சிவபுரத்துச்
 சென்று சிவன்தான் வணங்கிநாம்
 திகழும் அடியார் முன்சென்று
 நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே.

நிற்பார் நிற்கநில் லாவுலகில்
 நில்வோர் இனிநாஞ் செல்வோமே
 பொற்பா லொப்பாந் திருமேனிப்
 புயங்க னுள்வான் பொன்னடிக்கே
 நிற்பீர் எல்லாந் தாழாதே
 நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்
 பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தாந்
 பெறுதற் கரியான் பெருமானே.

பெருமான் பேரா னந்தத்துப்
 பிரியா திருக்கப் பெற்றீர்களாள்
 அருமால் உற்றுப் பின்னைநீர்
 அம்மா அழுங்கி அரற்றுக
 திருமா மணிசேர் திருக்கதவந்
 திறந்த போதே சிவபுரத்துத்
 திருமால் அறியாத் திருப்புயங்கன்
 திருத்தான் சென்று சேர்வோமே.

உ
சிவயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
திருவிசைப்பா
திருமுறை 9

கோயில்

பண்: பஞ்சமம்

ஓளிவளர் விளக்கே! உலப்பிலா வொன்றே!
 உணர்வுகுழ் கடந்ததோ ருணர்வே!
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரண்மணிக் குன்றே!
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
 அளிவள ருள்ளத் தானந்தக் கனியே
 அம்பலம் ஆடரங் காசு
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.
 நீறணி பவளக் குன்றமே நின்று
 நெற்றிக்கண் ணுடையதோர் நெருப்பே
 வேறணி புவன போகமே யோசு
 வெள்ளமே மேருவில் வீரா
 வாறணி சடையெம் மற்புதக் கூத்தா
 அம்பொன்செய் அம்பலத் தரசே
 ஏறணி கொடியெம் மீசனே யுன்னைத்
 தொண்டனே விசையுமா றிசையே.

கோயில்

பண்: புறநீர்மை

இவ்வரும் பிறவிப் பெளவநீர் நீந்து
 மேழையேற் கென்னுடன் பிறந்து
 வைவரும் பகையே யார்துணை யென்றே
 லஞ்சலென் றருள்செய்வான் கோயில்
 கைவரும் பழனங் குழைத்தசெஞ் சானிக்
 கடைசியர் களைதரு நீலஞ்
 செய்வரம் பரும்பு பெரும்பற்றப் புனிழூர்
 திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.
 திருச்சிற்றம்பலம்

உ.
சிவம்யம்
திருச்சிற்றம்பலம்
திருப்பல்லாண்டு

கோயில்

பண்; பஞ்சமல

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கண்
மெய்யடி யார்கள் விரைந்துயம்பின்
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடிகுடி
யீசந் காட்செய்மின் குழாம்புகுந்
தண்டங் கடந்த பொருளா
வில்லதோ ரானந்த வெள்ளப்பொருள்
பண்டு மின்று மென்றுமுள்ள
பொருளென்றே பல்லாண்டு கூறுதுமே
கூறாதையத் தானற வீசிய
சண்டிக்கு மண்டத் தொடுமுன்னே
பூதலத் தோரும் வணங்கப்பொற்
கோயிலும் போனகமு மருளிச்
சோதி மணிமுடித் தாமமு
நாமமுந் தொண்டர்க்கு நாயகமு
பாதகத் துக்குப் பரிசுறையத்
தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே
பாலுக்குப் பாலக னமுது புலம்பிடப்
பாற்கட வீந்தபிரான்
மாலுக்குச் சக்கர மன்றருள் செய்தவன்
மண்ணிய தில்லைதன்னுள்
ஆவிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
பலமே யிடமாகப்
பசலித்து நடட்டம் பயிலவந் தானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமந்திரம் — திருமுலநாயனார்

திருமுறை 10

ஊரெலாங் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கி பிணமென்று பேரிட்டு
குரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரீனில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தார்களே.

படமாடக் கோயிற் பகவற்கொண் றீயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங் காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொண் றீயில்
படமாடக் கோயிற் பகவற்கு தாமே.

சிவசிவ வெண்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை யாளரும்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வெண்ணச் சிவகதி தானே.

அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அறிவினார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிவினார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டணத்தார் பாடல்

திருமுறை 11

திருத்திலை

முடிசார்ந்த மன்னகு மற்றுமுள் ளோரு முடிவிலொரு
பிடிசாம்ப ராய்லெந்து மண்ணுவ துங்கண்டு பின்னுமிந்தம்
படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல் லாற்பொன்னி னம்பலவர்
அடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென் றேயறி வாரில்லையே

காலை யுபாதி மலஞ்சல மாமன்றிக் கட்டுச்சியிற்
சால யுபாதி பசிதாக மாகுமுன் சஞ்சிதமாம்
மாலை யுபாதி துயில்காம மாமிவை மாற்றிவிட்டே
ஆலமு கந்தகு ளம்பல வாலென்னை யாண்டருளே.

திருவொற்றியூர்

ஐயந் தொடர்ந்து விழியுஞ் செருகி யறிவழிந்து
மெய்யும்பொய்யாகி விடுகின்றபோதொன்று வேண்டுவன்-
செய்யுந்திருவொற்றி யூருடையீர்! திரு நீறுமிட்டுக் -யான்
கையுந் தொழப்பண்ணி யைந்தெழுத் தோதவுங் கற்பியுமே.

திருக்கழுக்குன்றம்

காடோ செடியோ கடற்புற மோகன மேயிகுந்த
நாடோ நகரோ நகர்நடு வோநல மேயிகுந்த
வீடோ புறந்திண்ணை யோதமி யேனுடல் வீழுமிடம்
நீடோய் கழுக்குன்றி வீசா யுயிர்த்துணை நிற்பதமே

பொது

கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக்
 கருத்தொன் றெண்ணப்
 பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று
 பேசப் புலாக்கமழும்
 மெய்யொன்று சாரச் சேவியொன்று
 கேட்க விரும்புமியான்
 செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள்
 வாய்வினை தீர்த்தவனே.

சீயங் குருசிச் செழுநீர் வழும்புஞ் செறிந்தெழுந்து
 பாயும் புடைவையொன் றில்லாத போது பகலிரவாய்
 ஈயு மெறும்பும் புகுகின்ற யோனிக் கிரவுபகல்
 மாயு மனிதரை மாயாமல் வைக்க மருந்தில்லையே.

என்பெற்ற தாயரு மென்னைப் பிணமென் றிகழ்ந்துவிட்டார்
 பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லிப் புலம்பிவிட்டார்
 -டார்-
 கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம்வந்து குடமுடைத்தார்
 உன்பந் றெழிய வொருபற்று மில்லை யுடையவனே.

உடற் கூற்று வண்ணம்

ஒருமடமாது மொருவனுமாகி யின்பசுகந்தரு
 மன்புபொருந்தி யுணர்வுகலங்கி வொழுதியளிந்து
 ஆறுசுரோணித மீதுகவந்து—

பனியிலொர்பாதி சிறுதுளிகாது பண்டியில்வந்துபு
 ருத்துதிரண்டு பதுமவரும்பு கமடமிதென்று
 பார்வைமெய் வாய்செவி கால்கைகளென்ற—

உருவமுமாகி யுயிர்வளர்மாத மொன்பதுமொன்றுநீ
 றைந்துமடந்தை யுதரமகன்று புவியில்விழுந்து
 யோகமும் வாரமு நாளாமறிந்து—

மகளிர்கள்சேனை தரவணையாடை மண்படவுந்தியு
 தைந்துகவிழ்ந்து மடமயில்கொங்கை யமுதமருந்தி
 யோரறிவீரறி வாகிவளர்ந்து—

ஓளிநகையூற விதழ்மடவாரு வந்துமுகந்திட
 வந்துதவழ்ந்து மடியிலிருந்து மழலைமொழிந்து
 வாவிரு போவென நாமம்விளம்ப—

உடைமணியாடை யரைவடமரட வுண்பவர்தின்பளர்
 தங்கொண்டு தெருவிவிருந்து புழுதியனைந்து
 தேடியபாலரொ டோடிநடந்து—
 அஞ்சுவய தாகி வினையாடியே,

உயர்தருளுவ குருவுபதேச முந்தமிழின்கலை
 யுங்கரைகண்டு வளர்பிறையென்று பலரும்விளம்ப
 வாழ்பதி னுறு பிராயமும்வந்து—

மயிர்முடிகோதி யறுபதநீல வண்டிமிர் தண்டொடை
 கொண்டபுனைந்து மணிபொனிலங்கு பணிகளணிந்து
 மாகதர் போகதர் கூடிவணங்க—

மதனசொருப னிவனெனமோக மங்கையர்கண்டும்
 ருண்டுதிரண்டு வரிவிழிகொண்டு சுழியவெறிந்து
 மாமயில் போலவர் போவதுகண்டு—

மனதுபொரும லவர்பிறகோடி மங்கலசெங்கல
 சந்திகள்கொங்கை மருவமயங்கி யிதழமுதுண்டு
 தேடிய மாமுதல் சேயவழங்கி—

ஒருமுதலாகிய முதுபொருளாயி ருந்ததனங்களும்
வம்பிவிழந்து மதனசுகந்த விதனமிதென்று
வாலிப கோலமும் வேறுபிரிந்து—

வளமையுமாறி யிளமையுமாறி வன்பல்விழுந்திரு
கண்களிருண்டு வயதுமுதிர்ந்து நரைதிரைவந்து
வாதவிரோத குரோதமடைந்து—
செங்கையினி லோர் தடியுமாகியே.

வருவனுபோவ கொருமுதுகூனு மந்தியெனும்படி
குந்திநடந்து மதியுமிழிந்து செவிதிமிர்வந்து
காயறியாமல் விடாமல் மொழிந்து—

துயில்வருநேர மீடும்பொழுது தொண்டையெடுஞ்சமு
லர்ந்துவறண்டு துகிலுமிழந்து சுணையுமிழந்து
தோகையர் பாலர்கள் கோரணிகொண்டு—

கனியுகமீதி விவர்மரியாதை கண்டிருமென்பவார்
சஞ்சலமிஞ்ச கலகலவென்று மலசலம்வந்து
கால்வழி மேல்வழி சாரநடந்து—

தெளிவுமிராம லுரைதடுமாறி சிந்தையெடுஞ்சமு
லைந்துமருண்டு திடமுமுலைந்து மிகவுமலைந்து
தேறிந லாதர வேதெனநொந்து—

மறையவன்சேத னெழுதியவாறு வந்ததுகண்டமு
மென்றுதெளிந்து இனியெனகண்ட மினியெனநொந்த
மேதினி வாழ்வுநி லாதினிநின்ற—

கடன்முறைபேசு மெனவுரைநாவு றங்கிவிழுந்துகை
கொண்டுமொழிந்து கண்டவழிகஞ்சி யொழுகிடவந்து
பூதமு நாலுக வாசமுநின்று—
நெஞ்சு தடுமாறி வருநேரமே

வளர்பிறைபோல வெயுறுமுரோம முஞ்சடையுஞ்சிறு
குஞ்சியும்விஞ்ச மனதுமிருண்ட வடிவுமில்ங்க
மாமலைபோல்யம தூதர்கள்வந்து—

வலைகொடுவீசி யுயிர்கொடுபோக மைந்தரும்வந்து
னிந்தழநொந்து மடியில்விழுந்து மனைவிபுலம்ப
மாழ்கின ரேயிலர் காலமறிந்து—

பழையவர்காணு மெனுமயலார்கள் பஞ்சபறந்திட
நின்றவர்பந்த ரிடுமெனவந்து பறையிடமுந்த
வேபிணம் வேக விசாரியுமென்று—

பரையுமேவி முதியவர்தாமி ருந்தசவங்கமு
வுஞ்சிலரென்று பணிதுகில்தொங்கல் களபமணீத்து
பாவக மேசெய்து நாறுமுடம்பை—

வரிசைகெடாம லெடுமெனவோடி வந்திளமைந்தர்கு
னிந்துகமந்து கடுகிநடந்து சுடலையடைந்து
மாவிடவாழ்வென வாழ்வென நொந்து—

விறகிடைமுடி யழல்கொடுபோட வெந்துவிழுந்துமு
றிந்துநிணங்க னூருகியெலும்பு கருகியடங்கி
யோர்பிடி நீறுமி லாதவுடம்பை—
நம்புமடியேனை யீனியானுமே.

திருச்சிற்றம்பலக்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

புராணம்

திருமுறை 12

விநாயகர்

வானுலகு மண்ணுலகும் வாழமறை வாழப்
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத வைந்துகர மூன்றுவிழி நால்வா
யானைமுக னைப்பரவி யஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

சபாநாதர்

சீராருஞ் சதுர்மறையுந் தில்லைவா ழந்தணரும்
பாராரும் புலிமுனியும் பதஞ்சலியுந் தொழுதேத்த
வாராருங் கடல்புடைகுழ் வையமெலா மீடேற
வேராரு மணிமன்று ளெடுத்ததிரு வடிபேரற்றி.

சிவகாமசுந்தரி

பரந்தெழுந்த சமண்முதலாம் பரசமய னிருணீங்கச்
சிரந்தமுவு சைவநெறித் திருநீற்றி ளொளிவிளங்க
அரந்தை கெடப்புகலியர் கோணமுது செயத்திருமுலைப்பால்
சுரந்தளித்த சிவகாம சுந்தரீபூங் கழல்போற்றி

வைரவக்கடவுள்

வெஞ்சினப் பரியழன் மீது போர்த்திரு
 மஞ்சனப் புகையென வால மாமெனச்
 செஞ்சுடர்ப் படிவமேற் செறித்த மாமணிக்
 கஞ்சுகக் கடவுள் பொற் கழல்க ளேத்துவாம்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள்

பாறுமுக மும்பொருந்தப் பருந்துவிருந் துணக்கமுரு
 நூறுமுக மாயணைந்து நூழில்படு களம்புகுத
 மாறுமுகந் தருநிருதர் மடியவடி வேலெடுத்த
 வானுமுகன் நிருவடித்தா மரையிணை ளவைபோற்றி.

நால்வர் துதி

பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
 யாழிமிசைக் கன்மிதப்பி லணைந்தபிரா னடிபோற்றி
 வாழிதிரு நாவலூர் வன்றெண்டர் பதம்போற்றி
 யூழிமலி திருவாத லூர்திருத்தாள் போற்றி.

இறவாமற் பிறவாமல் எனையாள்சற் குருவாகிப்
 பிறவாகித் திரமான பெருவாழ்வைத் தருவாயே
 குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசொற் குமரேசா
 கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமாளே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவெம்பளவை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் ஊர்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலி

போய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள்என் னேஎன்னே
ஈதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 1

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போ தெப்போ(து) இப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசீ இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏகம் இடமீதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனாக் கன்பார்யாம் ஆரேலோ ரெம்பாவாய் 2

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
அத்தன்ஆ னந்தன் அமுதன் என் றள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துள் கடைதிறவாய்
பத்துடையீர் ஈசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்

புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்
 லாதோ
 எத்தோநின் அன்புடமை எல்லோம் அறியோமோ
 சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நஞ்சிலனை
 இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 3

ஐண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றே
 உண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
 எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவுங்
 கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணைக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
 கண்ணைக் கிவியானைப் பாடிச் கசிந்துள்ளம்
 உண்ணைக்கு நின்றுருக யாமிமாட்டோம் நீயேவந்(து)
 எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோ ரெம்பாவாய். 4

மாலறியா நான்முகனும் காணு மலையிலேநாம்
 போலறிவோம் என்றுள்ள பொகிகங்க ளேபேகம்
 பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
 கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேஎன்(று)
 ஒலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழவி பரிசேனோ ரெம்பாவாய். 5

மாளேநீ நெண்ணலை நானாவந் துங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றலும் நானாமே
 போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றே
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குள் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும்
 ஏனோர்க்குந் தங்கேனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய் 6

அன்றே இவையுஞ் சிலவேச பல அமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னான் னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னனை என்னரையன் இன்னமுதென் தெல்லோமும்
 சொன்னோங்கேண் வெவ்வேறாய் இன்ன துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 7

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
 ஏழின் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருளை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழி* தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாரும் இவ்வாரே
 ணழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழைபங் காளையே பாடேலோ ரெம்பாவாய். 8

முன்னைப் பழம்பொருட்டு முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள்பணிகோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்கா
 மன்னவரே எங்கணவ ராவா அங்கருகந்து -வோம்
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியெல்
 என்ன குறையும் இலோமேலோ ரெம்பாவாய் 9

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் செறங்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்

ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
 கோதில் குலத்தரன்தன் கோயிற் பிணுப்பிள்ளைகள்
 ஏதவனூர் ஏதவன்பேர் ஆருற்றூர் ஆரயலார்
 ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 10

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்வக
 கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
 ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போற்
 செய்யாவெண் ணீரூடிச் செல்வா சிறுமருங்குல்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 ஐயாநீ ஆ கொண் டருளும் னீனியாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
 எய்யாமாற் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய். 11

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்
 தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தன்இவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமும்
 காத்தும் படைத்துங் கரத்தும் வீனையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
 ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிமுழல்மேல் லண்டார்ப்பப்
 பூத்திகமும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். 12

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்
 அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
 தங்கண் மலங்கமுவு வார்வந்து சார்தவினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
 பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
 சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
 கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புணல்பொங்கப்
 பங்கயப் பூம்புணல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். 13

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
 சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மர்பாடிச்
 சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொல்றைத் தார்பாடிச்
 ஆதி திறம்பாடி அந்தம்ஆ மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
 பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோ ரெம்பாவாய். 14

ஒரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத்தான் பணி
 போரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும் -யாள்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்
 வாரொருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி -தாள்
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய் 15

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புகுவம்
 என்னச் சிலைசூலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
 தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவள்நமக்கு முன்கரக்குக் இன்னருளே
 என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். 16

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
 எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
 கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
 இங்கும் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்

செங்கமணப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
 அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
 நங்கள் பெருமாணப் பாடி நலந்திகழப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாதேலோரெம்பாவாய்; 17

அண்ணு மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்கம்
 விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றூற்போக்
 கண்ணார் இரளி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
 தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாம்அகலம்
 பெண்ணுகி ஆணைய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
 விண்ணுகி மண்ணுகி இத்தீயையும் வேறாகிக்
 கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான் சழல்பாடிப்
 பெண்ணே ஒப்பூம்புனல்பாய்ந் தாதேலோரெம்பாவாய்

உங்கையிற் பின்னை உனக்கே அடைக்கலம் என்(று)
 அங்கு)அப் பழஞ்சொற் புதுக்கும்எம் அச்சத்தால்
 எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
 என்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேறற்க
 எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
 கங்குல் பகல்எங்கண் மற்றென்றுங் காணற்க
 இங்கு)இப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நலகுதியேன்
 என்கெழிலென் ஞாயி நெமக்கேலோ ரெம்பாவாய் 19

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
 போற்றி அருளுகநின் அந்தமஞ் செந்தளிர்கள்
 போற்றிஎல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
 போற்றிஎல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
 போற்றிஎல் லாவுயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள்
 போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரீகம்
 போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
 போற்றியாம் மார்கழிநீ ராதேலோ ரெம்பாவாய்; 20

திருச்சிற்றம்பலம்;

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பள்ளியெழுச்சி

போற்றிஎன் வாழ்முத லாகிய பொருளே
 புலர்ந்தது பூங்கழற் கிளைதுணை மலர்கொண்
 டேற்றின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
 எழில்நகை கொண்டூறின் திருவடி தொழுதோம்
 பிசற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மாளே
 ஏற்றுயர் கொடியுடை யாய்எமை யுடையாய்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 1

அருணைஇந் திரன்திசை அணுகினன் இருள்போய்
 அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
 கருணையின் சூரியன் எழஎழ நயனக்
 கடிமலர் மலரமற் றண்ணல்அங் கண்ணும்
 திரள்நிரை யறுபத முரல்வன இவையோர்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மாளே
 அருள்நிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே
 அலைகட வேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 2

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
 குருகுகள் இயம்பின இடம்பின சங்கம்
 ஒவின தாரகை ஒளியொளி உதயத்
 தொருப்படு கின்றது விருப்பெரு நமக்குத்
 தேவநற் செழிகழல் தாளினை காட்டாய்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மாளே
 யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
 எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 3

இன்னிசை வினையர் யாழினர் ஒருபால்

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் ஒருபால்

தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 4

பூதங்கள் தோறும்நின் ருயென்ன அல்லால்

போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
சீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்

கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னு
சிந்தனைக் கும்அரி யாய்எங்கண் முன்வந்(து)
ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 5

பப்பற வீட்டிருந் துணருநின் அடியார்

பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்

வணங்குகின் றார்அணங் சின்மண லாளா
செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தண் வயல்கும்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 6

அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதந்

கரிதென எளிதென அமரரும் அறிவார்
இதுஅவன் திருவுரு இவனவன் எனவே

எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்

மதுவனர் பொழில்திரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுஎமைப் பணிகொளு மா(று)அது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே

7

முந்திய முதல்நடு இறுதியு மானாய்
மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
பந்தனை விரலியும் நீயுநின் னடியார்
பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி.
அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

8

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
விழுப்பொரு ளேஉன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வந்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று சளிதரு தேனே
உடலமு தேகரும் பேவீரும் படியார்
எண்ணகத் தாய்உல குக்குயீ ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

9

புவனியிற் பேசய்ப்பிற வாமையின் நாள்தாம்
போக்குகின் றோம்அவ மேஇந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாதென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவனவிருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவும்நின் அவர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
ஆவனியிற் புருந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

10

திருச்சிற்றம்பலம்

தேற்றம்

தாயாரிருந் தென்ன தந்தையுமிருகுந்
 தென்ன தன்பிறவியுறவு கோடி
 தனமலைகுலிக் தென்ன கனபெயரெடுத்த
 தென்ன தாரணியை யாண்டுமென்ன
 சேயர்களிருந் தென்ன குருவாய்திரிந்
 தென்ன சீடர்களிருந்து மென்ன
 சித்துபல கற்றென்ன நித்தமும் விரதங்கள்
 செய்தென்ன நதிகளெல்லாம்
 ஓயாது மூழ்கினும் பயனென்ன எமனோலை
 ஒன்றினைத் தான்றடுக்க
 உதவுமோ விலையெலாஞ் சந்தையுற
 வென்றுநா னுன்னிரு பாதம் பிடித்தேன்
 ஈயாதிருக்கத் தியாகராசப் பெயரு
 மிசையுமோ வென்புனைந்தாய்
 ஈசனே சிவகாமி நேசனே தில்லைவாழ்
 எனையின்ற நடராசனே .

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளர் சுரக்க மன்னன்
 கோன்முறை அரசுசெய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
 நான்மறை யறங்களோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மைகொள் சைவநீதி ஶீளங்குக உலகமெல்லாம் .

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
 நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
 அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
 மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம் .

